

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ. 13 — 'Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 13 — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

Γραφεῖον 'Εν τῷ Ξενοδοχείῳ 'Αττικῆς, Δωμ. 1. 'Ανοικτὸν ἀπὸ τῆς 10—12 π. μ.

ΜΑΓΙΑΤΙΚΑ.

Α'.

Ἡ λύρα μου γιὰ σένα, κύρ Μάν τί νά ψάλλῃ ;
 Μὲ ποιὸν ν' ἀρχίσω τάχα χαρούμενο σκοπὸ ;
 Τῆς θεαῖς ὡμορφιάς σου τῆς 'ψάλλαν τόσοι ἄλλοι,
 Ποῦ τίποτε δὲν μένει σ' ἐμένα νὰ σοῦ 'πῶ.
 Ἐγὼ κοντεύω, Μάν, ὁ δόλιος νὰ γεράσω,
 Μὰ σὺ, ὅσο διαβαίνει γιὰ 'μένα ὁ καιρὸς,
 Πιὸ νέος ξεπροβάλλεις, ἀφράτος, ζωηρὸς,
 Κι' ἀπ' τὴν πολλή μου ζήλεια μοῦ ἔρχεται νὰ σκάσω.

Ἐσὺ θὲ νὰ ξανάλθῃς, μὰ 'γὼ δὲν θὰ 'μπορέσω
 Τὴ ζηλευτὴ σου ὄψι γιὰ πάντα νὰ θωρῶ . . .
 Ἄχ ! Μάν σὰν πεθάνω, θὰ σὲ παρακαλέσω
 Γιὰ ὅσα σοῦχω ψάλλει 'στὸν πρῶτο μου καιρὸ,
 Τὰ ρόδα σου νὰ σπέρνῃς 'στὸν τάφο μου τριγύρω . . .
 Ἄλλοιῶς, ἂν ἡ καρδιά σου ἀχάριστη φανῇ,
 Ἀνάστασις δευτέρα τοῦ κόσμου σὰν γενῇ,
 Μὲ ἀγκιναροκούκλια τῆς πλάταις σου θὰ δείρω.

Β'.

Ἐξαπλωμένα μέσα 'στὸ γρασίδι
 Ἀγόρια καὶ κορίτσια τρυφερά,
 Ἐτρώγαμε μαρούλια μὲ τὸ ξύδι,
 Καὶ εἴμαστε 'κεῖ ὅλοι μὲ χαρά.

Ἐβλέπαμε τριγύρω τὰ ζουμπούλια,
 Ἐλέγαμε καὶ 'λίγα χωρατά,
 Μὰ 'ξάφνου ἀπὸ μέσ' ἀπ' τὰ μαρούλια
 Ὁ γυιὸς τῆς Ἀφροδίτης ξεπετά.

Ποιὸς πίστευε ποτέ του πῶς ὁ ἔρως
 Εἰς τὰ μαρούλια μέσα θὰ 'βρεθῇ ! . .
 Τὸν πονηρὸ ! . . δὲν εἶναι ἓνα μέρος,
 Ὅπου αὐτὸς δὲν τρέχει νὰ χωθῇ.

Ἀγόρια καὶ κορίτσια κοκκινίζουν,
 Κεντήματα γροικοῦμε 'στὸ κορμί,
 Φωτῖαῖς τὰ μάτια ὄλων μας σκροπίζουν
 Κι' ἀπάνω τινάζομαστε μ' ὀρμή.

Στρώνουμε τὰ κορίτσια 'στὸ κυνήγι,
 Μᾶς στρώνουνε κι' ἐκεῖνα ἐμπροστά...
 Μὴ πιθαμὴ τὸ στόμα μας ἀνοίγει,
 Κανένας πιὸ νὰ τρέξῃ δὲν βαστά.

Τὰ πλάνουμε, μᾶς πλάνουν, κι' ἀρχινοῦμε
 Παιγνίδια κι' ἀγκαλιὰσματα τρελὰ,
 Τῆς ὡμορφιάς τοῦ Μάν τραγουδοῦμε,
 Κι' ὁ ἔρωτας μᾶς βλέπει καί... γελά.

Γ'.

Αὐτό σου τὸ μαγιάτικο λουλουδί
 Ποῦ τόκοψες, ὠραῖο κοπελοῦδι ;
 Καὶ τί σὲ μέλλει σένα ποῦ τὸ βρῆκα ;
 Μοῦ λείει τὸ κορίτσι ὅλο γλύκα.
 Τί ὡμορφο ποῦ εἶναι ! σὰν καὶ σένα...
 Δὲν τὸ χαρίζεις, μάτια μου, σὲ 'μένα ;
 Εἴς' ἄσχημος μοῦ λείει καὶ γελάει...
 Τέτοιο χρυσὸ λουλουδί δὲν σοῦ πᾶει.
 Εἶν' ὡμορφο, τῆς λέω, τὸ λουλουδί,
 Γιὰτὶ τὸ ἀγαπᾷς σὺ κοπελοῦδι...
 Ἀγάπησε κι' ἐμένα σὰν κι' αὐτό,
 Νὰ 'δῇς πῶς ὡμορφαίνω 'στὸ λεπτό.

Souris.